

Deutschland ist weltweit das Land, das im Zeitraum von 2014 bis zum Beginn des russischen Angriffskriegs am 24. Februar 2022 die größte zivile Hilfe für die Ukraine auf den Weg gebracht hat. Für die Bundesregierung hat die konkrete Hilfe für die Versorgung der Ukrainerinnen und Ukrainer höchste Priorität. Daher unterstützt Deutschland die Ukraine und ihre Nachbarländer mit humanitärer Hilfe. Diese humanitäre Unterstützung umfasst beispielsweise 100 Mio. Euro für akute Winterhilfe. Daneben leistete Deutschland 2022 unter anderem Katastrophenhilfe im Umfang von 26 Mio. Euro und finanzierte humanitäres Minenräumen im Umfang von 7,1 Mio. Euro. Schon seit der Zeit vor der russischen Invasion ist Deutschland neben den USA größter bilateraler Geber von humanitärer Hilfe (von 2014-2021 rund 188 Mio. Euro). Bei der humanitären Hilfe geht es konkret um die Versorgung mit Lebensmitteln, Medikamenten, Trinkwasser, Strom, aber auch um die Betreuung von Kranken oder Kriegsverwundeten und vieles mehr. Auch die Aufklärung und Dokumentation von Menschenrechtsverletzungen und Kriegsverbrechen werden vom Auswärtigen Amt mit finanziellen Maßnahmen gefördert.

So ein Vergleich mit Hilfsleistungen anderer Geberländer sei nicht trivial, erklärt Trebesch, der einen "Ukraine Support Tracker" entwickelt hat. Es müsse zwischen Krediten und Direktzahlungen, zwischen Versprechungen und tatsächlichen Überweisungen unterschieden werden. "Mit großem Abstand zahlen die USA am meisten Geld", so Trebesch. Kanada stelle ähnlich viel Geld zur Verfügung wie Deutschland, allerdings bei einem deutlich geringeren Bruttoinlandsprodukt.

Da ständig neue Hilfen gezahlt oder geliefert werden, muss Trebesch den "Support Tracker" ständig überarbeiten und aktualisieren. Zum ersten Juli dieses Jahres stand Deutschland bei der zivilen Hilfe für die Ukraine im internationalen Vergleich tatsächlich auf Platz zwei. Wenn die Hilfsleistungen in Beziehungen zum Bruttoinlandsprodukt gesetzt werden, landet Berlin Mitte des Jahres allerdings nur noch auf Platz 14.

"Damit bleibt Deutschland leider auch bei der zivilen, nicht-militärischen Hilfe für die Ukraine weit hinter seinen Möglichkeiten und zum Teil sehr weit hinter vielen anderen europäischen Ländern gemessen am BIP", so CDU-Politiker Kiesewetter.

*Насєдкін Максим Миколойович
Науковий керівник – канд. філос. наук, доц. Кобелева Д.Л.
Державний біотехнологічний університет*

СОЦІОЛОГІЯ ТА СОЦІАЛЬНА ФІЛОСОФІЯ: СПІЛЬНЕ ТА ВІДМІННЕ

Проблема суспільства є однією з найбільш давніх та цікавих для дослідження. Як в межах Античної філософії, так і в східних філософських дискурсах цій темі приділяється чимала увага. Перші спроби раціонального опису законів та форм суспільства, норм та структури, а також уява про те, яким має бути суспільство та якими засобами можна досягти бажаних цілей, належать саме цьому періоду. Тобто, від початку формування раціонального

(філософського, а, згодом, і наукового) світогляду, проблема суспільства є однією з центральних у просторі теоретичних міркувань.

В процесі подальшого розвитку філософського знання з'являється чимало ідей та теоретичних роздумів щодо того, яку природу має суспільство, яким чином воно виникає (наприклад, чи залежить виникнення суспільства, або держави, від волі людей, чи вони мають природне або божественне походження), яким чином суспільство пов'язане з людиною, та в якій мірі сама людина є витвором суспільства. Поступово з'являється усвідомлення окремого типу реальності – соціальної, яка, на відміну від природи, має свою структуру, свої закони та правила. Чимала кількість філософських дисциплін, таких як, етика, естетика, антропологія, аксіологія, насправді пов'язані із вивченням соціальної реальності, оскільки ті властивості, які притаманні цим сферам буття, визначаються загальними характеристиками суспільної реальності, або культури.

Вивчення суспільства в межах філософії було досить плідним та цікавим. Чимало теоретичних побудов, ідей, цінностей з'явилося в процесі такого вивчення. Але, слід розуміти, що, не зважаючи на безліч корисних відкриттів, філософія була в більшій мірі зосереджена на спробах знайти «рецепт» побудови ідеального суспільства. В більшості філософських теорій поточний стан суспільства не був кінцевою метою для вивчення. Завдання, зазвичай, полягало в тому, щоб на основі дослідження того, що є уявити те, що має бути. Таким чином, складалась ситуація, коли філософські міркування були неспроможні розв'язувати конкретні суспільні проблеми.

Новою формою дослідження суспільства стала соціологія. Рухаючись за тією ж логікою, що і природничі науки, соціально-гуманітарні дослідження поступово почали переходити від суто умоглядних конструкцій до залучення емпіричних даних. Нова наука про суспільство одразу поставила собі за мету вивчати тільки те, що можна сприймати та встановлювати у якості емпіричного факту. Такий підхід дав результати та дозволив вивести соціальне знання на новий рівень. Тепер наука про суспільство може не тільки будувати теоретичні конструкції, але і реально впливати на ті процеси, що відбуваються у суспільстві.

У зв'язку з цим, виникає питання про відношення двох наук: соціології та соціальної філософії. На перший погляд може здаватись, що із появою соціології філософське знання втратило свою доцільність. Але якщо придивитись більш уважно, то стане зрозуміло, що, насправді, ці сфери пізнання дуже добре доповнюють одна одну. Звичайно, коли мова йде про дослідження конкретних соціальних явищ та процесів, доречно звертатись до соціології. Але, разом з тим, потреба у побудові ціннісних моделей суспільства та сценаріїв майбутнього розвитку суспільства, також не перестала бути актуальною. І саме в цьому випадку філософський дискурс виходить на перший план.